maea kohhendamise polest, mis teiste küla perredes mitte nähha ei olnud. Se assi torkas jubba mitme walla noremehhe silma, kes Lenut olleks sülle ja süddamega ärra winud ja teggid wahhest sest ka jutto, agga Leno ei kostnud selle peale, egga olnud halp egga uhke, waid maddal ja tasane, siis ei julgend ka keegi Lenule, egga wanna Adule sest weel räkida.

Seal naabris ellas Tohto Jaak ja temma poeg Jurri, möllemad öiged ja wisipärralised mehhed, agga wägga kehwad. Jummala wits ja karristus olli nende ülle käinud; köue tuluke taewast olli nende maead pöllema pannud ja katko többi köik lomad kautanud; agga ial ei olle nemmad meelt ärra heitnud, waid omma lotust otse Jummala peale pannud, kes ommal ajal jälle teab appi tulla. Teised nored küllamehhed ei piddand Jurrist ühtegi, waid waatsid ülle ölla temma peale, sest ta olli waene ja nenda siis tuhm nende melest ja piddasid ennesteſt paljo ja arwasid, et köik mailm Jurrit piddi pölgama nenda, kui nemmad. Igga mees olli uhke selle peale, et nemmad Soo Leno piddid naeseks wötma, kui nad piddid arro sama, millal Leno selle mötte peale hakkab jöudma.

Kui wanna Soo Ado tallitajaks wallitsetud sai, mis temma mitte hea melega ei tahtnud wasto wötta; agga et köik koggokonna liikmed tedda ühhest suust wallitsesid, piddi temma wimaks järrele andma. Se olli agga wanna Adul algmisest se wiis olnud, et igga kord, kui temma ue ammeti peale sai, temma köik külla ja wallamehhed ja teised ammetnikkud, kokko kutsus, neile kord süa ja jua andis ja ühhe maenitsuse könne piddas, kuida iggaühhe kohhus ennast on ülles piddada ja nenda käis temma ka omma Lenuga teiste jures, kus neid kutsuti.

Ühhel päewal läks Ado jälle Lenule ütlema et wöerad sawad tullema, istus Leno ommas kambris, laua otsas, käsi pölleli, sures murres. Sedda nähjes, küsis issa, mis temma süddat piddi waewama? kostis Leno: „Sa tead et ma sind armastan ja nenda ka köik